

Освободителъ, при което отъ по-рано изказва великата радостъ и безконечното щастие, което тя би чувствувала, ако въ деня на това велико праздненство би могла да засвидѣтелствува непосредствено прѣдъ лицето на Ваше Императорско Величество, до колко голѣма е признателността, която цѣлиятъ български народъ питае къмъ своя великъ благодѣтель въ Бозѣ почившия Вашъ Дѣда, а така сжщо колко е силна неговата любовъ и съ какво благоговѣние се отнася къмъ своя великодушень покровителъ и, най-послѣ, колко сж силни и нераздѣлни ония връзки, които свързватъ България съ нашитѣ братя освободители.

София, май 1902 година.

Държавенъ покровителъ и почетенъ прѣдседателъ (подписалъ Н. Ц. В. Князътъ).

Прѣдседателъ (подписалъ Ст. Заимовъ).

Членове на комитета (слѣдватъ подписитѣ).“

При приемането на българската депутация отъ Негово Императорско Величество, руския императоръ, прѣдседателътъ на Народното Събрание г. Драганъ Цанковъ е произнесълъ слѣдната рѣчь: „Ваше Императорско Величество, Царь милостивый, покровителъ Болгаріи. Считаю себя счастливымъ, что я уполномоченъ народными прѣдставителями передать лично Вашему Императорскому Величеству желаніе болгарского народа, выраженное рѣшеніемъ народнаго собрания въ засѣданіи 20-го мая сего года. Это желаніе позволяю себѣ передать Вашему Императорскому Величеству на болгарскомъ языкѣ:

„Народнитѣ прѣдставители, въодушевени отъ чувствата на вѣчна признателность, които българския